

УДК 347.768

*А. Р. Чанишева**кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ГАРАНТІЇ

Термін «гарантія» є таким же багатозначним, як і більшість термінів, якими позначаються окремі інститути зобов'язального права, наприклад, «купівля-продаж». Безумовно, гарантія – це певна сукупність правових норм, які формулюються в окремому параграфі Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) під рубрикою «Гарантія» і утворюють відповідний правовий інститут. Гарантія – це також і певні правовідносини. Можна говорити про гарантію як про документ, який гарант видає бенефіціарові, як про юридичний факт (односторонній правочин, який вчиняє гарант), як про індивідуальний регулятор відносин між гарантом і бенефіціаром, як про соціально-економічне явище і явище соціальної психології. Видається можливим розглядати гарантію і в аспекті зобов'язань, оскільки до змісту зобов'язальних відносин слід включати зобов'язання гарантії.

Гарантія досліджується у наукових працях таких учених, як В.А. Белов, С. Глібко, Л.О. Єсіпова, О.Г. Котенко, І.В. Мацепура, О.Г. Онищенко, П.Д. Петренко, С.О. Погрібний, О.В. Паракуда, В.М. Слома, В.А. Сонюк, Є.О. Харитонов, Л.Л. Шимон. Проте у роботах зазначених науковців гарантія ще не була предметом спеціального дослідження в аспекті зобов'язань.

Метою статті є характеристика гарантії в аспекті зобов'язань, визначення моментів виникнення та припинення зобов'язання гарантії.

Видається некоректним твердження про те, що «від основного зобов'язання залежить передбачене банківською гарантією зобов'язання гаранта перед бенефіціаром, а не сама банківська гарантія» [1]. Якщо йдеться про банківську гарантію і при цьому не виокремлюється окремий її аспект, то слід зробити висновок про те, що автор говорить про гарантію як про комплексне правове явище, яке не може не включати до себе зобов'язання. Отже, якщо частина (зобов'язання гаранта перед бенефіціаром) залежить від основного зобов'язання, то і ціле (гарантія) у відповідній частині також залежить від основного зобов'язання.

Проте багатоаспектність поняття гарантії не повинна бути підставою для не виправданого розширення цього поняття за рахунок інших правових явищ. У ЦК України передбачається оплата послуг гаранта, наданих боржникові (принципалу) (ст. 567). Але це не може бути підставою для твердження про те, що правова конструкція гарантії включає у себе відносини між гарантом та боржником (принципалом). Включення наведено-

го вище правила до § 4 «Гарантія» гл. 49 ЦК України «Забезпечення виконання зобов'язань» не є підставою для висновку про те, що інститут гарантії регулює відносини між гарантом і боржником (принципалом). Це лише свідчення того, що до цього параграфа законодавець включив не тільки правові норми, що поширюються на зобов'язання гарантії, які є додатковими, а й правові норми, що поширюються на основні зобов'язання, у межах яких гарант надає послугу боржникові (принципалу). Ці основні зобов'язання разом із зустрічними грошовими зобов'язаннями, у межах яких боржник (принципал) оплачує послуги гаранта, утворюють відповідні складні зобов'язання. Звертає на себе увагу та обставина, що, включивши до § 4 «Гарантія» положення, що поширюються на зобов'язання між гарантом і боржником, законодавець порушив «інституційну чистоту» цього параграфа, перетворивши його у комплексний (міжінституційний) законодавчий субінститут, що регулює як гарантійні відносини між гарантом і бенефіціаром, так і відносини щодо надання послуг між принципалом і гарантом. Але така практика є загальнопоширеною і обумовлена прагненням законодавця до комплексного врегулювання суспільних відносин. Якщо законодавець іде шляхом формування комплексних законодавчих інститутів, з'являється привід говорити про комплекс відносин щодо гарантії, які зазначеним інститутом регулюються, і про комплекс правовідносин, що виникають у зв'язку з цим. Але ж існування такого комплексу правовідносин не приводить до формування комплексних правовідносин.

До змісту основного складного зобов'язання між боржником (принципалом) і гарантом щодо надання послуги входить і зобов'язання, в межах якого гарант реалізує своє право на зворотну вимогу до принципала (регрес), як це передбачено ст. 569 ЦК України.

Стосовно зазначеного основного зобов'язання організаційне зобов'язання між принципалом і гарантом є допоміжним. До його змісту входять: 1) обов'язок гаранта негайно повідомити боржника (принципала) про одержання вимоги кредитором і передати боржникові копії вимоги разом з доданими до неї документами (ч. 1 ст. 564 ЦК України); 2) обов'язок гаранта, який після пред'явлення до нього вимоги кредитора дізнався про недійсність основного зобов'язання або про його припинення, негайно повідомити про це боржника (ч. 3 ст. 565

ЦК України); 3) обов'язок гаранта, якому стало відомо про припинення гарантії, негайно повідомити про це боржника. Це організаційне зобов'язання разом з основним складним майновим зобов'язанням щодо надання гарантом послуги принципалу, утворює зобов'язальні відносини щодо надання зазначеної послуги.

Зобов'язання, як майнові, так і організаційні, на які тут вказано, виходять за межі зобов'язання гарантії і зобов'язальних відносин щодо гарантії. На них тут вказується тільки з тією метою, щоб показати істотну різницю у змісті законодавчого інституту гарантії, що поширюється, зокрема, на відносини між принципалом і гарантом, і цивільно-правового інституту гарантії, що не може регулювати ці відносини.

Існування зобов'язання гарантії в науці не запечується. Навіть В.А. Белов, який стверджує, що наука не намагається втиснути способи забезпечення виконання у зміст зобов'язань [2, с. 37], визначає гарантію, зокрема, як охоронне зобов'язання гаранта сплатити грошову суму кредитору (бенефіціару) [2, с. 827], пише про підставу виникнення цього зобов'язання тощо [2, с. 828]. Отже, зобов'язання гарантії як правове явище існує. Але говорити про зобов'язання гарантії та його зміст можна за умови, що буде з'ясовано, коли ж та на якій підставі воно виникає. З цього приводу В.А. Белов пише, що «підставою виникнення зобов'язання із незалежної гарантії є зовсім не сама угода про її видачу і навіть не факт її видачі, а юридичний склад, в якому до уже згаданих (1) угоди та (2) видачі приєднується ще і (3) порушення забезпеченого нею зобов'язання (п. 1 ст. 374 ЦК)» [2, с. 828]. Посилання автора на законодавче положення у наведеній цитаті, безумовно, підтверджує, що говорить з точки зору чинного цивільного законодавства, а не з точки зору можливих змін до нього.

Про те, що принципал і бенефіціар можуть впливати на вираження волі гаранта, можна говорити в широкому, близькому до філософського, аспекті. Якщо ж сутність одностороннього правочину розуміти як одностороннє волевиявлення, то воля і принципала, і бенефіціара знаходиться за межами одностороннього правочину, який вчиняється гарантом. Необхідно враховувати, що принципал і бенефіціар можуть тільки перешкоджати виникненню зобов'язання гарантії, відмовившись від її прийняття (бенефіціар) або відмовившись від послуг гаранта (принципал). Але ці дії бенефіціара чи принципала не можуть кваліфікуватись як підстава виникнення гарантійного зобов'язання. Такою підставою є тільки видача гарантії самим гарантом.

З точки зору чинного законодавства, неправильним є і твердження про те, що до юридичного складу, який є підставою виникнення зобов'язання гарантії, входить і порушення забезпеченого

гарантією зобов'язання. Згідно зі ст. 373 ЦК РФ, яку мав би врахувати В.А. Белов при формулюванні своїх теоретичних узагальнень, гарантія набуває чинності з дня її видачі (якщо в гарантії не передбачене інше). Аналогічне правило встановлено і ч. 2 ст. 561 ЦК України. Вже зверталась увага на багатоаспектність правової конструкції поруки: яким би чином не тлумачилось поняття поруки і зобов'язання поруки, без зобов'язання поруки не може існувати порука. Тому якщо порука є чинною з моменту її видачі, то з моменту видачі поруки виникає і зобов'язання поруки. При цьому слід враховувати, що ч. 2 ст. 561 ЦК України погоджується з ч. 2 ст. 631 ЦК України, згідно з якою договір набуває чинності з дня укладення. Цим двом законодавчим положенням не відповідає ч. 1 ст. 212 ЦК України про правочини, що вчиняються під відкладальною умовою. Але, якщо стосовно правової норми, закріпленої в ч. 2 ст. 631 ЦК України, правова норма, яка закріплена в ч. 1 ст. 212 ЦК України, є спеціальною і такою, що підлягає переважному застосуванню, то правова норма, встановлена ч. 2 ст. 561 ЦК України, є спеціальною стосовно правової норми, передбаченої ч. 1 ст. 212 ЦК України, і виключає застосування до гарантії цієї останньої норми. Отже, до гарантії не можуть застосовуватись правові норми про правочини, що вчиняються під відкладальною умовою, а зобов'язання гарантії виникає з моменту видачі гарантії.

Виникає питання про те, які ж специфічні риси гарантії обумовлюють інше вирішення питання про момент виникнення зобов'язання, ніж воно вирішується стосовно поруки, завдатку тощо. Таких рис немає. Але думка про виникнення зобов'язання гарантії в момент видачі гарантії побічно є звичною у фахівців у галузі цивільного права. Зокрема, К. Шмітгофф, мабуть, найбільш видатний фахівець у сфері міжнародної торгівлі другої половини ХХ ст., писав: «Угода між кредиторами і гарантом представляє собою договір гарантії. Це – вторинне зобов'язання, акцесорне стосовно договору між кредитором і головним боржником» [3, с. 227]. Увагу слід акцентувати не на тому, що договір – це зобов'язання. Це не дуже вдало і чітко. Не прийнято й говорити про договір гарантії, оскільки правовою формою гарантії є односторонній правочин. Можливо, ці неточності обумовлені недоліками перекладу книги К. Шмітгоффа. Важливе інше: автор не відриває зобов'язання гарантії від договору гарантії і не допускає такого, щоб договір було укладено, правочин вчинено, а зобов'язання гарантії не виникло. Але ж до моменту порушення зобов'язання, забезпеченого гарантією, правовідношення між гарантом і бенефіціаром не має цих ознак, на які вказується у визначенні зобов'язання у ч. 1 ст. 509 ЦК України. До цього моменту між гарантом і бенефіціаром

існує лише правовідношення, що не є зобов'язанням. Про існування зазначеного правовідношення свідчить ч. 3 ст. 561 ЦК України, якою забороняється, як правило, відкликання гарантії, але допускається встановлення в гарантії іншого. Відкликання гарантії – це та ж дія, що і відмова від договору, яка тягне його розірвання (ч. 3 ст. 651 ЦК України). А розірвання договору тягне припинення зобов'язання (правовідношення).

Проте ця схема законодавцем не сприймається. У визначенні гарантії у ст. 560 ЦК України вказується: «За гарантією банк, інша фінансова установа, страхова організація (гарант) гарантує перед кредитором (бенефіціаром) виконання боржником (принципалом) свого обов'язку». Це практично те саме визначення, що і визначення поруки у ст. 553 ЦК України, а істотна відмінність між цими визначеннями полягає в тому, що «поручитель поручається», «гарант гарантує». «Гарантує» – це стиль описовий, а не нормативний. І все ж у нормативному тексті такі слова означають ні що інше, як обов'язок. Цей обов'язок повинен мати певний зміст. Видається, однак, що до порушення боржником забезпеченого гарантією зобов'язання і виникнення з цього моменту зобов'язання гарантії правовідношення щодо гарантії немає іншого змісту ніж той, про який йшлося дещо вище.

Що стосується положення ст. 560 ЦК України, згідно з яким гарант відповідає перед кредитором за порушення зобов'язання боржником, то воно повинно було бути більше пов'язаним зі змістом ст. 563 ЦК України, що встановлює наслідки порушення боржником зобов'язання, забезпеченого гарантією. Інакше складається враження, що відповідальність гаранта – це одне, а правові наслідки порушення боржником зобов'язання, забезпеченого гарантією, – це інше. Якщо на положення про відповідальність гаранта подивитись більш критично, то нескладно побачити його беззмістовність і здатність ввести в оману фахівця, який добросовісно прагне вникнути у зміст того, що називають буквою закону. У зв'язку з цим Л.О. Єсіпова стверджує, що гарант «лише відповідає за порушення зобов'язання, а формою його відповідальності, відповідно до змісту ст. ст. 563, 566, 611 ЦК України, стає сплата заздалегідь визначених збитків та / або неустойки в розмірі суми гарантії» [4, с. 405]. На нашу думку, гарант здійснює платіж на користь бенефіціара тільки в межах зобов'язання, що є регулятивним. Говорити про «сплату» ним збитків і неустойки було б неправильним. Тому ст. 560 ЦК України слід викласти в такій редакції: «Відповідно до гарантії гарант зобов'язується сплатити грошову суму на користь бенефіціара у разі порушення принципалом забезпечених гарантією зобов'язань. Умови виплати і розмір зазначеної грошової суми визначаються в гарантії, що видається гарантом бенефіціару».

Правовідношення щодо гарантії до його створення у зобов'язання за характером і змістом є таким самим, як правовідношення між поручителем і кредитором. У науці і законодавстві ми знаходимо свідчення невизнання подібності цих правовідносин. Зокрема, при заміні боржника порука, як правило, припиняється (ст. 523 ЦК України). Стосовно гарантії таке не встановлюється. Очевидно, це є наслідком перебільшення незалежності гарантії від забезпеченого нею основного зобов'язання та відмінності гарантії від поруки.

Через умовний характер видачі гарантії як правочину в перспективі ч. 2 із ст. 561 ЦК України доцільно було б вилучити. Це відкриє можливість застосування до гарантії ч. 1 ст. 212 ЦК України. Момент виникнення зобов'язання гарантії буде пов'язуватись з порушенням принципалом забезпеченого гарантією зобов'язання. Думка про умовний характер гарантії не є новою в науці. Зокрема, Л.В. Кузнецова пише про права та обов'язки, «що впливають із банківської гарантії як умовного правочину» [5].

Законодавець не тільки визнає існування зобов'язання гарантії, але й чітко відокремлює його від «основного зобов'язання». Для наочності наведемо таке порівняння гарантії і поруки: 1) стосовно поруки у ЦК України не вживається ні термін «зобов'язання поруки», ні термін «зобов'язання поручителя»; термін «зобов'язання гаранта» вживається у ст. ст. 562, 568 ЦК України; 2) поручитель виконує «зобов'язання, забезпечене порукою» (ч. 1 ст. 556 ЦК України), тобто основне зобов'язання; гарант виконує свій «обов'язок» (ст. 566 ЦК України); 3) ст. 559 ЦК України встановлює підстави «припинення поруки» (а не зобов'язання поруки); ст. 568 ЦК України встановлює підстави «припинення зобов'язання гаранта».

Отже, того змішування основного і додаткового зобов'язань, яке законодавець допускає стосовно поруки, стосовно гарантії немає. І все ж у науковій літературі зустрічається твердження про те, що, сплачуючи кредитору грошову суму відповідно до умов гарантії, «гарант, по суті, виконує грошове зобов'язання принципала перед бенефіціаром повністю або в певній частині (але не більше суми, зазначеної в гарантії)» [6, с. 406]. Вказавши «по суті», автор показує, що, стверджуючи таке, він абстрагувався від юридичної (цивільно-правової) форми. Але змішування забезпеченого гарантією зобов'язання і зобов'язання гарантії за умов, коли законодавець визнає гарантію незалежною від основного зобов'язання, увійшло навіть до спеціальних нормативно-правових актів. Так, у Положенні про порядок здійснення банками операцій за гарантіями в національній та іноземній валюті [7] гарантія визначається як «спосіб забезпечення виконання зобов'язань, відповідно до якого

банк – гарант – приймає на себе грошове зобов'язання перед бенефіціаром (оформлене в письмовій формі або у формі повідомлення) сплатити кошти за принципала в разі невиконання останнім своїх зобов'язань у повному обсязі або їх частину в разі пред'явлення бенефіціаром вимоги та дотримання всіх вимог, передбачених умовами гарантії». Принципово не можна погодитись із вказівкою на те, що гарант сплачує кошти «за принципала», бо зобов'язання, до змісту якого входить обов'язок гаранта сплачувати кошти на користь бенефіціара, є окремим і визнається законодавцем незалежним від основного зобов'язання. Гарант виконує своє грошове зобов'язання перед кредитором, а не грошове зобов'язання принципала.

Із визначення гарантії у ст. 560 ЦК України, із інших положень ЦК України про гарантію не впливають будь-які обмеження видів зобов'язань (основних зобов'язань), що можуть забезпечуватись гарантією. Отже, можна стверджувати, що гарантією можуть забезпечуватись будь-які цивільні зобов'язання: майнові і немайнові (організаційні та інформаційні), зобов'язання, що ґрунтуються на основному договорі і попередньому договорі, зобов'язання основні та допоміжні, основні та додаткові, грошові зобов'язання і зобов'язання щодо передання товарів, виконання робіт, надання послуг.

У зв'язку з цим слід визнати, що, на відміну від поруки, гарантія як зобов'язання необов'язково має всі ознаки акцесорності. Вони повною мірою не можуть з'явитись навіть за умови, що гарант у гарантії встановить її залежність від недійсності основного зобов'язання чи від його припинення. А гарант цього правила може бути позбавлений: він сьогодні його не позбавлений з урахуванням ч. 3 ст. 6 ЦК України, і в перспективі його недоцільно було б позбавити цього права.

Отже, якщо інше не встановлено гарантією, незалежність зобов'язання гарантії від основного зобов'язання зводиться до її незалежності від недійсності основного зобов'язання і його припинення та донеможливості суброгації – можливості для гаранта, що виконав зобов'язання гарантії, посісти місце кредитора у забезпеченому гарантією зобов'язанні (суброгацію замінило право регресної вимоги).

За своїм змістом зобов'язання гарантії є грошовим. Законодавство України не допускає того, щоб гарант ніс будь-які майнові обов'язки, крім грошових. Функціональна залежність зобов'язання гарантії від основного (забезпеченого гарантією) зобов'язання є помітною і в обсязі зобов'язання гарантії, і в його структурі (у межах грошового характеру зобов'язання гарантії). Обсяг зобов'язання гарантії не може виходити за межі основного зобов'язання. При цьому у ч. 1 ст. 563 і ст. 566 ЦК України йдеться про грошо-

ву суму, на яку видано гарантію. Складається враження, що ця сума є єдиною. В гарантії вона дійсно може бути зазначена як єдина. Але ж немає перешкод для того, щоб в гарантії було вказане на те, що в межах суми, на яку видано гарантію, зобов'язується сплатити тільки ту суму, на яку у принципала є заборгованість перед бенефіціаром за основним зобов'язанням. Це буде означати, що гарант не несе обов'язку сплачувати ті суми, на які принципал зобов'язаний сплатити на користь бенефіціара неустойку, відсотки і грошові суми в порядку відшкодування збитків і індексації заборгованості згідно з ч. 2 ст. 625 ЦК України. Проте немає перешкод і для того, щоб у гарантії було вказане на те, що гарант зобов'язується повністю чи частково сплатити суми, на які принципал має заборгованість зі сплати неустойки, відсотків, сум індексації заборгованості і відшкодування збитків. У таких випадках гарантія буде забезпечувати як зобов'язання, що є основним у відносинах «принципал – бенефіціар», так і зобов'язання, які у цих відносинах є додатковими, але є основними як такі, що забезпечені гарантією. Усі ці висновки зроблені на підставі чинного цивільного законодавства за відсутності прямо встановлених з цього приводу правових норм. Але для забезпечення більшої визначеності у зобов'язаннях гарантії усі ці питання мають бути вирішені в законі прямо.

Суб'єктивні права організаційного характеру, які надаються сторонами зобов'язання гарантії, і обов'язки організаційного характеру, що покладаються на них, поділяються на дві групи. До першої належать ті з них, які є нерозривно пов'язаними із зобов'язанням гарантії і не виходять за межі його змісту. Інші виходять за межі зобов'язання гарантії та входять до змісту організаційних зобов'язань, які є допоміжними щодо зобов'язання гарантії, що у цьому відношенні є основним.

До першої групи прав та обов'язків належать: 1) обов'язок кредитора оформити вимогу до гаранта про сплату грошової суми письмово (ч. 2 ст. 563 ЦК України); 2) обов'язок кредитора додати до вимоги документи, зазначені в гарантії (ч. 2 ст. 563 ЦК України); 3) обов'язок кредитора вказати у вимозі до гаранта або доданих до неї документах на те, в чому полягає порушення боржником основного зобов'язання, забезпеченого гарантією (ч. 2 ст. 563 ЦК України); 4) обов'язок гаранта розглянути вимогу кредитора разом з доданими до неї документами у відповідний строк і встановити відповідність вимоги і доданих до неї документів умовам гарантії (ч. 2 ст. 564 ЦК України); 5) обов'язок гаранта негайно повідомити кредитора про відмову від задоволення його вимоги.

До змісту допоміжного організаційного зобов'язання між кредитором і гарантом належить обов'язок гаранта негайно повідомити кредитора про недійсність основного зобов'язання або про

його припинення, якщо він дізнався про це після пред'явлення до нього вимоги кредитора (ч. 2 ст. 565 ЦК України).

Якщо момент виникнення зобов'язання гарантії визначається на підставі відповідних правових норм, то цього не можна сказати про момент припинення зобов'язання гарантії. Згідно з ч. 1 ст. 561 ЦК України гарантія діє протягом строку, на який вона видана. Це правило узгоджується з положенням п. 2 ч. 1 ст. 568 ЦК України, згідно з яким «зобов'язання гаранта перед кредитором припиняється у разі <...> закінчення строку гарантії». Ці законодавчі положення дають підставу стверджувати, що «строк гарантії» («строк, на який вона видана») є строком присічним (преклюзивним). Отже, вплив зазначеного строку припиняє зобов'язання гарантії, на якій би стадії це зобов'язання не перебувало.

Таким чином, законодавець не тільки визнає існування зобов'язання гарантії, але й чітко відокремлює його від «основного зобов'язання». Зобов'язання гарантії виникає з моменту видачі гарантії. Враховуючи умовний характер видачі гарантії як правочину, в перспективі ч. 2 зі ст. 561 ЦК України доцільно було б вилучити. Це відкриває можливість застосування до гарантії ч. 1 ст. 212 ЦК України. Момент виникнення зобов'язання гарантії буде пов'язуватись з порушенням принципом забезпеченого гарантією зобов'язання.

На відміну від поруки, гарантія як зобов'язання необов'язково має всі ознаки акцесорності. За своїм змістом зобов'язання гарантії є грошовим. Функціональна залежність зобов'язання гарантії від основного (забезпеченого гарантією) зобов'язання є помітною і в обсязі зобов'язання гарантії, і в його структурі (у межах грошового характеру зобов'язання гарантії). Обсяг зобов'язання гарантії не може виходити за межі основного зобов'язання.

Із законодавчих положень (ч. 1 ст. 561, п. 2 ч. 1 ст. 568 ЦК України) випливає, що вплив «строку гарантії» («строку, на який вона видана») припиняє зобов'язання гарантії, на якій би стадії це зобов'язання не перебувало.

Література

1. Павлович Я.А. Независимость или абстрактность? / Я.А. Павлович // Экономика и жизнь. Юрист. – 2004. – № 24 (328). – С. 3–10.
2. Белов В.А. Гражданское право / В.А. Белов. – М. : Юрайт, 2013. – 1085 с.
3. Шмиттгофф К. Экспорт: право и практика международной торговли / К. Шмиттгофф. – М. : Юридическая литература, 1993. – 512 с.
4. Цивільний кодекс України: Коментар. – Х. : Одиссей, 2003. – 856 с.
5. Кузнецова Л.В. Независимость банковской гарантии / Л.В. Кузнецова // Право и экономика. – 2008. – № 5. – С. 12–20.
6. Цивільний кодекс України : Науково-практичний коментар / за ред. розробників проекту Цивільного кодексу України. – К. : Істина, 2004. – 928 с.
7. Положення про порядок здійснення банками операцій за гарантіями в національній та іноземній валюті : Затв. Постановою Правління Національного банку України від 15 грудня 2004 року № 639 // Офіційний вісник України. – 2005. – № 3. – Ст. 156.

Анотація

Чанишева А. Р. Зобов'язання гарантії. – Стаття.

У статті досліджується гарантія в аспекті зобов'язань. Зобов'язання гарантії розглядаються як складова змісту зобов'язальних відносин. Визначаються моменти виникнення та припинення зобов'язання гарантії.

Ключові слова: зобов'язання, гарантія, зобов'язання гарантії, виникнення зобов'язання гарантії, припинення зобов'язання гарантії.

Аннотация

Чанышева А. Р. Обязательство гарантии. – Статья.

В статье исследуется гарантия в аспекте обязательств. Обязательства гарантии рассматриваются как составная часть содержания обязательственных отношений. Определяются моменты возникновения и прекращения обязательства гарантии.

Ключевые слова: обязательства, гарантия, обязательства гарантии, возникновение обязательства гарантии, прекращение обязательства гарантии.

Summary

Chanysheva A. R. Guarantee obligation. – Article.

Guarantee in the aspect of commitment is researched in the article. The obligations of guarantee are viewed as constituent parts of the content of relationships of obligations. The moments of origin and termination of relations of obligations are defined.

Key words: obligations, guarantee, guarantee obligation, origin of guarantee obligation, termination of guarantee obligation.